

[Bertel Dahlgaard.]

giften skal sættes i funktion. Jeg vil hertil føje den bemærkning, at befolkningen er træt af dette, at magten i afgørende øjeblikke ligger hos organisationerne og ikke hos regering og folketing, som har retten og pligten til at varetage de almene hensyn.

Det er på denne baggrund, det radikale venstre mener, at det er urimeligt at fortsætte med den nuværende tilstand, under hvilken samfundet møder enhver storkonflikt uforberedt, så spørgsmålet om fremgangsmåden og eventuelt om voldgiftsrettens sammensætning indgår i partipolitiske stridigheder, således som vi sidst så det i sommer under mejerikonflikten.

Lovforslaget søger altså ikke på forhånd at fastslå, hvornår voldgiften skal sættes i funktion. Det må afhænge af et skøn i den givne situation, og det er efter vor mening naturligt, at det som foreslået er statsministeren, der under sit ansvar udøver skønnet over, hvornår tiden for indgriben er inde, og som må bære ansvaret både for indgriben og for undladelse af indgriben.

Den højtærede minister sagde, at han så denne bestemmelse i lovforslaget som udtryk for en ganske særlig tillid til den nuværende højtærede statsminister. Det er et emne, som jeg meget nødig vil ind på i denne forbindelse, men jeg skal blot sige, at spørgsmålet om tillid eller ikke tillid til den ene eller den anden statsminister overhovedet ikke har været i min tanke under udarbejdelsen af dette lovforslag. Det er rimeligt, at den til enhver tid siddende statsminister anlægger et skøn og i sin handling står med det ansvar, denne lovgivning har lagt på ham, og det vil også sige ansvaret overfor det høje ting.

Jeg skal med disse ord endnu en gang meget anbefale dette lovforslag til tingets videre behandling.

Carl P. Jensen: Jeg er ganske klar over, at en redegørelse for mit partis stilling til dette lovforslag om tvungen voldgift ikke udløser nogen særlig spænding i det høje ting. Vi vil ikke kunne medvirke til lovforslagets gennemførelse, og det alene af den grund, at vi mener, tilstedeværelsen af en permanent lovgivning på dette område vil blive til ubodelig skade for forholdet mellem arbejdsmarkedets to parter.

Jeg er naturligvis opmærksom på — hvad man fra det radikale venstres side henviser til — at vi gentagne gange med meget kort varsel her i det høje ting har måttet tage sådanne problemer, som lovforslaget omhandler, op til behandling, og jeg erkender, at det på denne baggrund forekommer besnærende, om man i stedet for at vedtage en hastelov i det konkrete tilfælde havde en permanent institution, der i påkommende tilfælde kunne gribe ind. Der er for mig ingen tvivl om — som også den højtærede økonomi- og arbejdsminister gav udtryk for — at man fra det radikale venstres side har de bedste hensigter, men jeg har den opfattelse, at man i det radikale venstre ganske savner kendskab til de praktiske forudsætninger for at kunne bedømme ikke alene virkningerne af, men også de konsekvenser, som en permanent lovgivning vil få på hele det komplicerede område, der vedrører fastsættelsen af løn- og arbejdsvilkår.

Der kan siges meget om dette, og jeg har navnlig bemærket, at ordføreren for forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, fremhævede, at han lagde stærk vægt på, at ideen i forslaget er den, at man forudsætter, at arbejdsmarkedets to parter også fremover skal forhandle på ganske normal måde, og kan man ved sådanne forhandlinger blive enig, det være sig med eller uden forlignsinstitutionens medvirken, er alt i orden, og i så fald — og det er naturligvis rigtigt — vil lovforslagets gennemførelse intet som helst betyde.

Loven vil, siger man, kun komme til anvendelse, når den til enhver tid siddende statsminister skønner, at der foreligger sådanne omstændigheder, at voldgiftsretten bør træde i funktion. Jeg for min part tror, at et sådant skøn vil blive mere end problematisk; man ville utvivlsomt i sådanne tilfælde, hvor statsministeren ville forholde sig passiv, pege på, at nu havde man loven, og at denne lov måtte anvendes. Jeg tror ligesom den højtærede økonomi- og arbejdsminister, at dette, at der med tilstedeværelsen af en sådan lov i det hele taget skulle kunne forekomme tilfælde, hvor en konflikt, større eller mindre, skulle kunne forløbe uden et indgreb, er teori og ikke andet.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard sagde, at statsministeren i hvert enkelt